

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/28/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201336
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014201336.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: Okresná prokuratúra Bratislava I, Kvetná 13, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: N. H., trvale bytom E. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ObU-BA-OVVS3-2011/10061 Pr-546/1-2011-LC/P09 z 10. marca 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 194/2014-64 zo 4. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. februára 2016, č.k. 1S 194/2014-64, p o t v r z d u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 1S 194/2014-64 zo 4. februára 2016 Krajský súd v Bratislave žalobu s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 OSP zamietol z dôvodu, že postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom. Žalobca sa domáhal, aby súd rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. ObU-BA-OVVS3-2011/10061 Pr-546/1-2011-LC/P09 z 10. marca 2011, ktorým uznal obvineného N. H., nar. W., bytom C., vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložil mu pokutu vo výške 30,- €, vec zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2. Preskúmaným rozhodnutím bol účastník konania uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého skutkovú podstatu naplnil tým, že 11. novembra 2010 v čase asi o 00.01 hod. v Bratislave v podniku Downtown Backpackers na Panenskej ulici č. 31 fyzicky napadol oznamovateľa K. A. tak, že ho chytil odzadu za krk a zvalil ho na zem, pričom oznamovateľovi neboli spôsobené žiadne zranenia, ktoré by si vyžiadali

lekárske ošetrovanie, resp. práceneschopnosť. Žalobca teda týmto svojim konaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za spáchanie ktorého mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 s prihliadnutím k § 13 ods. 2 zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 30,- €.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že 31. marca 2014 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I pod sp.zn. Pd 32/14/1101-10 podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, podala protest prokurátora proti napadnutému rozhodnutiu. V proteste prokurátora prokurátorka uviedla, že žalovaný sa pri vydávaní rozhodnutia dôsledne neriadil ustanovením § 32 ods. 1 a ods. 2 správneho poriadku, § 49 ods. 1 písm. d/ a § 87 ods. 1 zákona o priestupkoch a § 47 ods. 3 správneho poriadku. Ďalej uviedol, že zo spisového materiálu, ako aj z následne vydaného rozhodnutia o uložení sankcie za priestupok vyplýva, že v predmetnej veci boli zabezpečené výpovede viacerých svedkov, pričom obsah týchto výpovedí je protichodný a nie je možné s určitosťou ustáliť, že obvinený N. H. sa skutočne dopustil priestupku, ktorý je mu kladený za vinu. Z obsahu administratívneho spisu vzhľadom na rozdielne tvrdenia účastníkov vyplýva, že posúdenie konania správnym orgánom dáva pochybnosti o tom, či rozhodol v súlade so zákonom, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu nie je zrejmé, prečo práve výpovede svedkov Z. E. a Z. E. boli podkladom na rozhodnutie a taktiež v odôvodnení rozhodnutia úplne absentuje vyjadrenie správneho orgánu k tomu, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okresný úrad Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy protestu prokurátora nevyhovel a spis predložil na rozhodnutie nadriadenému orgánu, ktorý protestu prokurátora taktiež nevyhovel.

4. Žalovaný vo vyjadrení z 15. októbra 2014 žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že v rámci preskúmania napadnutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania bolo zistené, že skutkový stav bol dostatočne zistený, spáchanie skutku obvinenému bolo dostatočne preukázané, výrok obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o priestupkoch, a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je tiež dostatočné. Správny orgán v súlade so zákonom vyhodnotil zabezpečené dôkazy a zdôvodnil, prečo obvineného uznal vinným zo spáchania priestupku. Z dôkazov obsiahnutých v priestupkovom spise bolo nepochybné, že sa obvinený skutku dopustil, preto rozhodol správny orgán tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia o uložení sankcie za priestupok.

5. Z obsahu súdneho a administratívneho spisu prvostupňový súd zistil, že Obvodný úrad Bratislava prijal z Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, Obvodné oddelenie PZ Staré Mesto - východ spisový materiál, ktorý mu bol postúpený s odôvodnením, že v danej veci sa nejedná o prečin „Výtržníctva“ podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, ale by sa mohlo jednať o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mali dopustiť Z. D. a N. H. Oznamovateľ K. A. uviedol, že podal oznámenie na jemu neznámych páchatel'ov, ktorí ho 11. novembra 2010 v čase asi o 00.01 hod. v Bratislave na Panenskej ulici č. 31 v podniku Downtown Backpackers fyzicky napadli, po tom ako sa zastal barmanky, ktorá už nechcela naliať zákazníkovi, keďže bolo po záverečnej dobe. Jeden z páchatel'ov ho chytil zozadu za krk a zhodil ho na zem, kde ho začal udierať päťami do oblasti tváre a hornej časti tela, čím mu nespôsobil žiadne poranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie. Uviedol, že si v podniku všimol, ako sa jeden muž zaháňal na čašníčku, tak mu vykryl ruku tak, že ju odstrčil, aby muž neudrel čašníčku a povedal mu, aby sa na to vykašľal. V tom ho zozadu chytil druhý muž okolo krku, ktorý zvalil na zem a udieral ho do oblasti tváre. Nevie uviesť, či ho udieral ešte niekto iný. Po chvíli niekto odtrhol útočníka (asi 25-ročný, 180 cm vysoký s hnedým svetlom) od neho. Z. E. k veci uviedla, že pracuje ako čašníčka v podniku Downtown Backpackers, kde v uvedený deň dvaja neznámi páchatelia fyzicky napadli zákazníka, ktorý sa jej zastal po tom, ako páchatel'om vysvetľovala, že už majú záverečnú a nenaleje im a jeden z nich na ňu zdvihol ruku. Zastal sa jej tak, že páchatel'ovi chytil ruku a spýtal sa ho, že čo si to dovoľuje. Jeden z páchatel'ov zákazníka chytil zozadu okolo krku a zvalil ho na zem a následne obaja začali udierať zovretými rukami v päť zákazníka po hornej časti tela. Oddelil ich až recepčný Z. E., ktorý k veci uviedol, že počul ako jeden zo zákazníkov zo skupinky troch ľudí nadával čašníčke Z. a chcel od nej, aby mu ešte naliela. Videl K. A., ktorý sa snažil zákazníkovi dohovoriť, aby sa ukľudnil. V tom sa jeden zo zákazníkov začal oháňať po čašníčke rukami so slovami, že jej dá na papuľu. K. úder zákazníka vykryl. Potom prišiel

druhý zákazník, ktorý sa hodil na K., rukou mu zovrel hrdlo a spadli na zem. Snažil sa zákazníka od K. oddeliť, čo sa mu aj podarilo. Pomohol mu tretí zákazník, ktorý tam bol. Zákazník, ktorý škrtil K. bol asi 25-28-ročný, 180 cm vysoký a oblečený mal tmavý sveter. Z. A. k veci uviedol, že bol spolu s Z. D. a N. H. v podniku Downtown Backpackers, kde bola konverzácia medzi Z. a čašníčkou ohľadne záverečnej. Vtom prišiel neznámy muž, ktorý začal slovne útočiť na Z., že prečo skáče do čašníčky, na čo mu Z. povedal, že sa s ním nebaví. Zrazu neznámy muž dal Z. facku, pričom Z. sa začal brániť a následne ich on spolu s čašníkom od seba oddelili. Neznámy muž neskôr prišiel k Z. a dlaňou znova uderil do tváre. Začal vzájomný konflikt, pričom ich znova od seba oddelili. Ku konfliktu neznámeho muža s N. vie uviesť toľko, že ich videl ako boli aj s recepcným už na zemi, takže nevidel čo sa medzi nimi stalo. Z. zavolať políciu a trval na podaní oznámenia na neznámeho muža, že bol napadnutý. Z. D. k veci uviedol, že v podniku Downtown Backpackers sa k nim správala čašníčka drzo, tak sa na ňu začali sťažovať spolu s N. H. V tom prišiel neznámy muž, ktorý po ňom kričal, že čo si to dovoľujú a dal mu úder do tváre. Ďalej uviedol, že neznámeho muža neudrel, ale nevie, čo sa odohralo medzi N. H. a mužom, ktorý mu dal úder do tváre. Uviedol, že aj on zavolať policajnú hliadku, nakoľko sa cítil byť napadnutý, ale policajť nechcel prijať jeho oznámenie. Obvinený N. H. k veci uviedol, že skutočnosti, z ktorých bol obvinený sa nezakladajú na pravde, nikoho v podniku Downtown Backpackers fyzicky nenapadol a ďalej sa k veci odmietol vyjadriť. Počas dychovej skúšky na alkohol mu bolo nameraná hodnota 0,69mg/l.

6. Na základe takto zisteného skutkového stavu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. ObU-BA-OVVS3-2011/10061 z 10. marca 2011, uznal účastníka konania vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, a bola mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 s prihliadnutím k § 13 ods. 2 zákona o priestupkoch bola uložená pokuta vo výške 30,- €. Rozkaz prvostupňového správneho orgánu, po doručení obvinenému do vlastných rúk 17. marca 2011 nadobudol právoplatnosť 1. apríla 2011.

7. Obvinený podal 4. apríla 2011 na poštovú prepravu odpor proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok a súčasne podal žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty. Správny orgán 14. apríla 2011 svojim rozhodnutím nevyhovel obvinenému vo veci odpustenia zmeškania lehoty na podanie odporu a predložil ho Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Sekcia verejnej správy, Odbor priestupkov na preskúmanie mimo odvolacieho konania, ktorý listom č. SVS-OP-2011/014065 z 23. júna 2011 upovedomil žalobcu, že dôvodom pre zrušenie alebo zmenu právoplatného rozkazu mimo odvolacieho konania môže byť len jeho nezákonnosť, t.j. rozpor so zákonom, resp. s iným právnym predpisom. Keďže v postupe Obvodného úradu Bratislava, nedošlo k porušeniu zákona, nie je dôvod na uplatnenie postupu podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku, ktorým je zrušenie alebo zmena rozkazu, alebo podľa § 62 Správneho poriadku, ktorým je obnova konania.

8. Proti predmetnému rozkazu podala 1. apríla 2014 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I protest, v ktorom žiadala, aby bol uvedený rozkaz zrušený, pretože vzhľadom na rozporné výpovede, ktoré sú súčasťou spisového materiálu možno konštatovať, že skutkový dej mohol mať aj iný priebeh, a preto spáchanie skutku nemožno odvodzovať len od výpovedí svedkov Z. E. a Z. E., pričom žiaden nezávislý svedok nebol v predmetnej veci vypočutý. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava č. OU-BA-OOP1-2014/038471/MUC z 22. mája 2014 nebolo protestu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I vyhovené s odôvodnením, že príslušný orgán PZ vykonal objasňovanie priestupku výsluchom K. A., Z. D., Z. E., Z. E. a Z. A., teda osôb prítomných pri incidente a v predmetnej veci nie je možné konštatovať, že skutkový dej mohol mať aj iný priebeh.

9. Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne a miestne príslušný na prejednanie veci podľa § 244 a nasl. OSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie tomuto predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd rozhodol o žalobe žalobcu bez pojednávania rozsudkom v súlade s ustanovením § 250f OSP, keď účastníci konania boli riadne vyzvaní na vyjadrenie sa k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania a žalobca aj žalovaný súhlasili s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

10. Po preskúmaní administratívneho spisu Krajský súd v Bratislave dospel k právnemu záveru, že

rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. V danej veci bol náležite zistený skutkový stav veci, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty. Podľa názoru prvostupňového súdu, zistený skutkový stav nespochybnili ani žalobcove tvrdenia uvedené v žalobe. Spáchanie priestupku obvineným N. H. je preukázané výpoveďami zúčastnených osôb Z. E. a Z. E., ktorí zhodne uviedli, že videli ako obvinený N. H. chytil zozadu oznamovateľa okolo krku, po slovnej výmene názorov medzi oznamovateľom a Z. D. a zvalil ho na zem. Na zemi ich spolu videl aj Z. A., ktorý však nevedel uviesť, kto bol iniciátorom vzniknutého konfliktu a aj Z. D., Z. A. a Z. D. však zhodne uviedli, že videli, že oznamovateľ dal prvý facku osobe N. H., ďalej čo sa medzi nimi stalo však uviesť nevedeli. Z výpovedí všetkých svedkov však bolo jednoznačne potvrdené, že dôvodom začatia sporu medzi osobou N. H. a oznamovateľom bolo dohovárание čašníčke, ktorá keďže už bolo po záverečnej hodine, nechcela obslúžiť uvedených zákazníkov. N. H. uviedol, že obvinenie sa nezakladá na pravde, nikoho fyzicky nenapadol a k veci sa odmietol vyjadriť. Správne orgánu sa nepodarilo jednoznačne preukázať, že by N. H. na zemi udieral päťou oznamovateľa do oblasti hlavy a hornej časti tela, no podľa názoru krajského súdu správny orgán dostatočne preukázal konanie uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia.

11. Krajský súd v Bratislave konštatoval, že prvostupňový správny orgán a aj žalovaný pri určení druhu sankcie prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, na okolnosti za ktorých bol spáchaný, kedy žalobca sa priestupku dopustil na verejne prístupnom mieste, na mieru zavinenia, keď žalobca konal úmyselne. Ďalej správny orgán prihliadol na skutočnosť, že obvinený konal pod vplyvom alkoholu a na osobu obvineného, pretože v minulosti mu ešte nebola uložená sankcia za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd konštatoval že správny orgán obvinenému uložil sankciu - pokutu v adekvátnej výške a považuje ju za primeranú.

12. Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci správne orgánu na ďalšie konanie. Krajský súd poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1, § 3, § 32 ods. 1 a 2, § 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku, v zmysle ktorých správne orgány postupovali, a ktoré vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.. Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb.. Hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Žalovaný správny orgán sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

13. Krajský súd v Bratislave vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia a postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom, a preto súd žalobu podľa ustanovenia § 250j ods. 1 OSP zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi a pribratému účastníkovi súd náhradu trov konania nepriznal.

2.

14. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v lehote odvolanie, ktorým navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. februára 2016 č.k. 1S 194/2014-64 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

15. V dôvodoch odvolania uviedol, že sa s výrokom prvostupňového súdu nestotožňuje a zastáva názor, že krajský súd pri rozhodovaní podľa § 250j odsek 1 OSP vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu, skutkový stav zistený správne orgánom ničím neosvedčuje spáchanie priestupku, ktorý je N. H. kladený za vinu. S tvrdením správneho orgánu ako aj prvostupňového súdu, že spáchanie priestupku obvineným N. H. je preukázané výpoveďami zúčastnených osôb Z. E. a Z. E., ktorí uviedli,

že videli ako obvinený N. H. chytil zozadu oznamovateľa okolo krku, po slovnej výmene názorov medzi oznamovateľom a Z. D. a zvalil ho na zem, sa nemožno stotožniť. Žalobca poukázal na doslovné znenie výpovede Z. E., ktorá okrem iného uviedla, že „jeden z páchatel'ov zákazníka chytil zozadu okolo krku a zvalil ho na zem a následne obaja začali udierať zovretými rukami v päšť zákazníka po hornej časti tela“ a taktiež na doslovné znenie výpovede Z. E., ktorý k veci okrem iného uviedol, že „potom prišiel druhý zákazník, ktorý sa hodil na K., rukou mu zovrel hrdlo a spadli na zem.“ Ďalej žalobca poukázal na rozdielnosť výpovedí Z. E., ktorý uviedol, že oznamovateľ a zákazník, ktorý sa na neho hodil na zem spadli, zatiaľ čo Z. E. uviedla, že jeden z páchatel'ov oznamovateľa na zem zvalil. Z uvedeného dôvodu, preto nemožno tieto výpovede považovať za zhodné. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že priebeh skutku, opísaný vo výroku rozkazu o uložení sankcie za priestupok, tým spôsobom, že N. H. mal zvaliť oznamovateľa na zem, vo svojej výpovedi okrem oznamovateľa potvrdila len jedna zo štyroch zúčastnených osôb. Ďalej žalobca poukázal na nezrovnalosti v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu a obsahu výpovedí. Súd uviedol, že Z. A. a Z. D. videli, že oznamovateľ dal prvý facku osobe N. H., vo svojej výpovedi však Z. A. výslovne uviedol, že: „zrazu neznámy muž dal Z. facku, pričom Z. sa začal brániť a následne ich on spolu s čašníkom od seba oddelili.“ Z. D. vo výpovedi uviedol, že: „v podniku Downtown Backpackers sa k nim správala čašníčka drzo, tak sa na ňu začali sťažovať spolu s N. H. V tom prišiel neznámy muž, ktorý po ňom kričal, že čo si to dovoľujú a dal mu úder do tváre.“ Z predmetných výpovedí vyplýva, že oznamovateľ dal prvý facku Z. D. a nie N. H., ako to vo svojom odôvodnení uviedol krajský súd.

16. Žalobca ďalej poukázal na to, že Krajský súd v odôvodnení rozsudku opakovane nesprávne označoval obvineného z priestupku ako žalobca aj napriek tomu, že v predmetnej veci bola žalobcom Okresná prokuratúra Bratislava I a nie N. H. V súvislosti s argumentom krajského súdu, že N. H. nepodal včas opravný prostriedok, ktorý podľa súdu nasvedčuje tomu, že ku skutku došlo vyššie opísaným spôsobom, žalovaný uviedol, že využitie opravného prostriedku je právom a nie povinnosťou a pre posúdenie viny alebo nevinu osoby obvinenej z priestupku je skutočnosť, či obvinený z priestupku opravný prostriedok využil alebo nevyužil, irelevantná. Posúdenie konania správnym orgánom, podľa žalobcu dáva pochybnosti o tom, či rozhodol v súlade so zákonom, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo práve výpovede svedkov Z. E. a Z. E. boli podkladom na rozhodnutie, pričom sa s protichodnými výpoveďami správny orgán nevysporiadal. Uvedené nedostatky neodstránil ani krajský súd, naopak napríklad zamieňaním si toho, či oznamovateľ dal facku N. H. alebo Z. D., vyvoláva dojem, že samotnému súdu nie je priebeh celého skutku na podklade vykonaného dokazovania zo strany správneho orgánu dostatočne jasný. Záverom poukázal žalobca na zásadu prezumpcie nevinu.

3.

17. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalovaný uviedol, že predmetom priestupkového konania bol iba skutok, a to fyzické odstrčenie K. A. Žalovaný preto nerozhodoval o skutkoch iných osôb, ktoré mohli byť predmetom iných trestných alebo priestupkových konaní, ale iba o podozrivých osobách uvedených v predmetnom uznesení, a na základe nepochybných dôkazov vydal v súlade s § 87 ods. 1 zákona o priestupkoch rozkaz o uložení sankcie za priestupok, v ktorom uznal vinným N. H. zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení. Z výpovede poškodeného K. A. bolo zrejmé, že jeden z hostí - ustálený podľa popisu ako N. H. ho chytil zozadu za krk a zhodil ho na zem a začal ho udierať.

18. Z. D. bol vypočúvaný ako podozrivý, bez povinnosti vypovedať úplnú pravdu a nič nezamlčovať, súčasne mal pozitívnu dychovú skúšku na alkohol. Uviedol, že v podniku bol s kamarátom N. H., pričom po jeho incidente s chlapíkom z baru, nevedel sledovať, čo robili muž s N. H., z čoho vyplýva, že nebol priamym očitým svedkom incidentu N. H. s poškodeným K. A. Venoval sa svojmu krvácaniu z nosa, jeho výpoveď nijako nepreukazovala priebeh predmetného skutku. Preto sa o ňu žalovaný pri svojom rozhodovaní neoprel pri svojom odôvodnení. N. H. bol vypočúvaný ako obvinený, bez povinnosti vypovedať úplnú pravdu a nič nezamlčovať, súčasne mal pozitívnu dychovú skúšku na alkohol 0,69 mg/l, k veci uviedol, že nikoho nenapadol a odmietol k veci vypovedať. Obvinený teda

neuviedol svoju verziu skutku, ktorý by mohol žalovaný pri rozhodovaní zohľadniť. Z výpovede Z. E. je zrejmé, že zákazník, podľa ustáleného popisu N. H., sa hodil na K. tak, že mu zovrel hrdlo a obaja padli dole na zem. K námietkam žalobcu uviedol žalovaný, že aj keď svedok uvádza, že N. H., ktorý bol pod vplyvom alkoholu a poškodený K. A. padli dole na zem, to ešte nijakým hodnoverným spôsobom nevylučuje možnosť, že obaja padli na zem v príčinnej súvislosti s konaním obvineného, ktorý rukou zvieral hrdlo poškodenému a ešte boli jeho koordinačné schopnosti značne znížené použitím alkoholických nápojov, teda tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Z výpovede Z. E. bolo zrejmé, že zákazník - ustálený podľa popisu ako N. H., chytil poškodeného zozadu okolo krku a zhodil ho na zem. Obe výpovede svedkyne, aj tá z 1. novembra 2010 aj druhá zo 16. decembra 2010 jednoznačne potvrdzujú, a to aj s odstupom času, ako sa skutok stal. Z výpovede svedka Z. A., bolo zrejmé, že bol otočený chrbtom, preto predmetný incident medzi poškodeným a obvineným nevidel, vedel iba uviesť, že obvinený chytil poškodeného a neskôr, keď sa ich smerom znovu otočil, videl ich už iba na zemi. Žalovaný ani v tejto svedeckej výpovedi nevidel žiadne rozpory, čo sa spoľahlivého zistenia stavu týka, nakoľko tento svedok taktiež nevidel, čo sa odohralo medzi obvineným N. H. poškodeným K. A..

19. K žalobcovej námietke, že mu nie je zrejmé, prečo žalovaný rozhodoval práve na základe výpovede svedkov Z. E. a Z. E., a tie boli podkladom pre rozhodnutie, uviedol žalovaný, že z uvedených výpovedí je zrejmé, že Z. A., Z. D. nevideli predmetný skutok a samotný N. H. len stručne uviedol, že on nič nespravil a ďalej k veci odmietol vypovedať, opakovane tým nevyužil možnosť uviesť svoju verziu skutku. Zároveň žalovaný zdôraznil, že N. H. a Z. D. mali procesné postavenie podozrivých a nie svedkov, preto neboli povinní hovoriť pravdu na svoju obhajobu mohli svoje výpovede prispôbiť vo vlastný prospech, preto ich výpovede nie je možné považovať za dôkaz, ktorým v danom prípade sú podľa správneho poriadku len výpovede svedkov, znalecké posudky, listiny, obhliadky, atď.

20. Taktiež nemožno podľa žalovaného prijať názor žalobcu, že za danej dôkaznej situácie ide o tvrdenie proti tvrdeniu a žalovaný mal postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“, keďže daná zásada sa dá použiť iba v konaní o priestupku (v pochybnostiach v prospech obvineného, resp. žalovaného, a tým sa podozrivý stane až po začatí konania o priestupku), pričom toto konania bolo začaté prvým úkonom žalovaného voči účastníkovi konania, ktorým bolo vydanie rozkazu o uložení sankcie za priestupok a jeho doručenie obvinenému N. H. Žalovaný pripomenul, že v zázname PMJ KR PZ v Bratislave z 11. novembra 2010 je uvedené, že na mieste bolo zistené, že sa jedná o osoby: Z. D. (iniciátor incidentu) a N. H. (fyzicky zaútočil na p. A.), pričom aj na základe tohto záznamu boli ustálené obe osoby vo výpovediach zúčastnených osôb.

21. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že N. H. dosiahol zákonom stanovený vek na zodpovednosť za priestupok, zároveň študoval právnickú fakultu, mal teda postačujúcu znalosť všeobecne záväzných právnych noriem upravujúcich občianske spolunažívanie, a aj napriek tomu, že bol pod vplyvom alkoholu vedel, že jeho konanie prekračuje zaužívané normy spolužitia. Zároveň považoval žalovaný za nevyhnutné uviesť, že rozkaz v priestupkovom konaní, teda v jeho skrátenej forme konania, aj keď podľa § 87 ods. 3 zákona o priestupkoch má rovnaké náležitosti ako rozhodnutie o priestupku, to ešte neznamená, že má mať také dôkladné odôvodnenie ako rozhodnutie, ktoré vychádza z vykonaných dôkazov na ústnom pojednávaní pri prejednávaní priestupku. S poukazom na tvrdenia žalobcu, upozornil žalovaný, že priestupkové konanie má v zmysle ustálenej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení a trestný rozkaz neobsahuje žiadne odôvodnenie.

22. Záverom žalovaný uviedol, že napadnuté rozhodnutie de facto zaniklo dňa 18. apríla 2016 s poukázaním sa ustanovenie § 89a ods. 7 zákona o priestupkoch, nakoľko po uplynutí piatich rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o priestupku (18. apríla 2011) sa všetky údaje z evidencie priestupkov bezodkladne a nenávratne likvidujú, a s tým aj všetky dôkazy o vine obvineného.

4.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v

spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

24. Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

25. Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

26. Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Súd konštatuje, že aby neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávané veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenie k odvolacím námietkam odvolateľa.

27. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

28. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

29. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

30. Z obsahu spisového materiálu včítane administratívneho spisu mal aj najvyšší súd preukázané, že žalovaný napadnutým rozhodnutím, uznal účastníka konania vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, a bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a § 49 ods. 2 s prihliadnutím k § 13 ods. 2 zákona o priestupkoch účastníkovi konania uložená

pokuta vo výške 30,- €. Rozkaz prvostupňového správneho orgánu, po doručení účastníkovi konania do vlastných rúk 17. marca 2011, nadobudol právoplatnosť 1. apríla 2011. Účastník konania podal 4. apríla 2011 na poštovú prepravu odpor proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok a súčasne podal žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty. Správny orgán 14. apríla 2011 svojim rozhodnutím nevyhovel účastníkovi konania vo veci odpustenia zmeškania lehoty na podanie odporu a predložil ho Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Sekcia verejnej správy, Odbor priestupkov na preskúmanie mimo odvolacieho konania, ktorý listom č. SVS-OP-2011/014065 z 23. júna 2011 upovedomil účastníka konania, že dôvodom pre zrušenie alebo zmenu právoplatného rozkazu mimo odvolacieho konania môže byť len jeho nezákonnosť, t.j. rozpor so zákonom, resp. s iným právnym predpisom. Keďže v postupe Obvodného úradu Bratislava, nedošlo k porušeniu zákona, nie je dôvod na uplatnenie postupu podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku, ktorým je zrušenie alebo zmena rozkazu, alebo podľa § 62 Správneho poriadku, ktorým je obnova konania. Proti predmetnému rozkazu podala 1. apríla 2014 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I protest, v ktorom žiadala, aby bol uvedený rozkaz zrušený, pretože vzhľadom na rozporné výpovede, ktoré sú súčasťou spisového materiálu možno konštatovať, že skutkový dej mohol mať aj iný priebeh, a preto spáchanie skutku nemožno odvodzovať len od výpovedí svedkov Z. E. a Z. E., pričom žiaden nezávislý svedok nebol v predmetnej veci vypočutý. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava č. OU-BA-OOP1-2014/038471/MUC z 22. mája 2014 nebolo protestu prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I vyhovieť s odôvodnením, že príslušný orgán PZ vykonal objasňovanie priestupku výsluchom K. A., Z. D., Z. E., Z. E. a Z. A., teda osôb prítomných pri incidente a v predmetnej veci nie je možné konštatovať, že skutkový dej mohol mať aj iný priebeh.

31. K námietke žalobcu, že správny orgán, ako aj krajský súd nesprávne uviedli ako došlo podľa výpovedí zúčastnených k spáchaniu priestupku, keď mali Z. E. aj Z. E. zhodne tvrdiť, že videli ako obvinený N. H. chytil oznamovateľa okolo krku a zvalil ho na zem. V tejto súvislosti poukázal žalobca na doslovné znenia výpovede Z. E. ako aj Z. E., kde Z. E. uviedol, že oznamovateľ s obvineným spadli. Súd sa v tejto súvislosti stotožňuje so žalovaným, že svedkom E. uvedený spôsob ako sa obvinený a poškodený dostali na zem, nevylučuje, že obaja padli na zem v príčinnej súvislosti s konaním obvineného, ktorý zvieral rukou hrdlo poškodenému a jeho koordináčne schopnosti boli znížené pozitívnymi alkoholickými nápojmi.

32. Súd má za to, že rozhodujúce je, že ako poškodený K. A., tak aj svedkyňa Z. E. uviedli, že jeden z hostí - ustálený podľa popisu ako N. H., chytil poškodeného za krk a zhodil ho na zem.

33. K námietke žalobcu, že správny orgán neprihliadal na výpovede Z. A., Z. D. a obvineného, treba uviesť, že z výpovedí svedkov Z. A., Z. D. ako aj zo spisu je zrejmé, že skutok nevideli, nevedeli ho teda ozrejmiť, preto sa na ich výpovede ani v tejto súvislosti prihliadať nemohlo, naviac samotný obvinený uviedol, že nič nespravil a viac vo veci odmietol vypovedať, k ozrejmieniu skutku z jeho pohľadu teda nedošlo a v samotnom odpore proti rozkazu taktiež neuviedol žiadne skutočnosti vo svoj prospech. Zároveň treba mať na pamäti procesné postavenie Z. D., ako podozrivého, ide teda o stanovisko osoby, ktorá sa pochopiteľne usiluje vedome vyhnúť zodpovednosti alebo ju zoslabiť.

34. Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

35. Skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu je zakotvená v ustanovení § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch: priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Za takýto priestupok je možné uložiť podľa § 49 ods. 2 citovaného zákona, pokutu do 99,- €

36. Subjektom priestupku podľa citovaného ustanovenia môže byť každá osoba. Subjektívnu stránku tohto priestupku je úmyselne zavinené konanie, ktoré sa prejavuje v narušení občianskeho spolunažívania. Objektom, t.j. chráneným spoločenským vzťahom, je občianske spolunažívanie;

objektívnu stránku tvorí konanie subjektu, ktorým je narušené občianske spolunažívanie ako následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom, t.j. že konanie priestupcu viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

37. Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi, ktorými sú subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka. Na objasňovanie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené kumulatívne. V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Najvyšší súd po preskúmaní administratívneho spisu dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a žalobcom v odvolaní uvedené nezrovnalosti správneho orgánu a krajského súdu, nemali na objasnenie priestupku a jeho skutkovej podstaty vplyv. Priestupku sa dopustil obvinený (subjekt), v Bratislave 11. novembra 2010 v čase asi o 00.01 hod. v podniku Downtown Backpackers na Panenskej ulici č. 31, kedy obvinený fyzicky napadol K. A. tak, že ho chytil odzadu za krk a zvalil ho na zem, pričom oznamovateľovi neboli spôsobené žiadne zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním (subjektívna stránka), predmetom ochrany bolo občianske spolunažívanie (objekt), konaním obvineného bolo narušené občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním (objektívna stránka).

38. Podľa § 11 zákona, za priestupok možno uložiť pokarhanie, pokutu, zákaz činnosti a prepadnutie vecí.

39. Podľa § (§ 12 ods. 1 zákona, pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

40. K žalobcom uvedenej skutočnosti, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia opakovane označuje obvineného z priestupku ako žalobcu aj napriek tomu, že v predmetnej veci bola žalobcom Okresná prokuratúra Bratislava I a nie N. H., uvádza súd, že chyby v písaní na strane krajského súdu nemajú žiaden zásadný vplyv na prípadnú nezrozumiteľnosť jeho odôvodnenia a napriek zámene obvineného so žalobcom je z rozhodnutia prvostupňového súdu zrejmé, na základe akých podkladov a akým postupom dospel súd k svojím záverom.

41. Súd má za to, že správny orgán sa nepodarilo jednoznačne preukázať, že by N. H. na zemi udieral päťou oznamovateľa do oblasti hlavy a hornej časti tela, odvolací súd však súhlasí s názorom prvostupňového súdu, že správny orgán dostatočne preukázal konanie uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia. Správny orgán konanie obvineného - fyzické napadnutie poškodeného chytením za krk a zvalením na zem, ktoré prekročilo rámec bežnej nevhodnosti, vyhodnotil ako narušajúce občianske spolunažívanie. Konanie obvineného vzhľadom na okolnosti, za ktorých sa odohral skutok prekročilo v tomto prípade pravidlá slušnosti a narušalo pokojné spolunažívanie občanov.

42. Najvyšší súd konštatuje, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný pri určení výšky a druhu sankcie prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, kedy sa žalobca dopustil priestupku na verejne prístupnom mieste, nad mieru zavinenia, keď obvinený konal úmyselne. Správny orgán zároveň prihliadol na skutočnosť, že obvinený konal pod vplyvom alkoholu ako aj na osobu samotného obvineného, pretože v minulosti mu ešte nebola uložená sankcia za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že správny orgán obvinenému uložil pokutu v adekvátnej výške a považuje ju za primeranú.

43. Po preskúmaní vecí súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku a vrátenie vecí súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, ako to navrhoval žalovaný. Správne orgány postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami správneho poriadku, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho

poriadku, t.j. každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.. Podľa názoru súdu správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb..

44. Preskúvaním veci v odvolacom konaní dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd sa náležite vysporiadal so žalobnými dôvodmi a námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní neodôvodňujú zrušenie rozsudku krajského súdu. Postup žalovaného, ako aj preskúvané rozhodnutie bolo v súlade so zákonom, a preto súd stotožniac sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

45. O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP a 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovaný v správnom súdnictve nárok na náhradu trov konania nemá. Pribratému účastníkovi trovy konania zo zákona neprináležia.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.